

Scheel utvalget - Skattereform

Utdrag fra boken «Det store selvbedraget»

Kjøpes på: www.kolofon.no

«In an age of universal deceit, telling the truth is a revolutionary act» - George Orwell

I dag legger Scheel utvalget frem forslag til skattereform. Den vil inneholde mye om «omfordeling», m.a.o. hvordan staten og et voldsomt byråkrati skal kunne fortsette plyndringen av den skapende, produktive kapitalen på en annen måte enn i dag; til gunst for noen utvalgte grupper, til ugunst for andre. Forutsetningsvis skal det samlede skattenivå forbli uendret, hvilket betyr at man, nok en gang, unngår å diskutere hva som egentlig er problemet, altså:

Et voldsomt statsapparat ledet av vår tids nye «sirkushester», politikerne, og et byråkrati som kveler «velferdsstaten»

I et land som er styrt av politikere som tror at de har et mandat til å detaljstyre hverdagen til befolkningen, ved hjelp av 850.000 «skatte- og reguleringskåte» byråkrater (1/3 av den yrkesaktive befolkning), og hvor demokratiet av den grunn er erstattet med «Den Administrative Stat», er det selvfølgelig umulig å gjøre noe med dette grunnleggende problemet. Velferdsstaten må «synke til bunns» før noe grunnleggende annerledes blir gjort. I mellomtiden vil våre folkevalgte misbruke store deler av vår fritid ved å beslaglegge «main stream media» og TV-kveldene med endeløse diskusjoner om det umulige: Et rettferdig og bærekraftig skattesystem.

Det viktigste å huske med skatt er at den forkrøpler økonomisk aktivitet; dermed leder til mer fattigdom og mindre velferd. Den første «skattekrone» er like skadelig som den siste «skattekrone». La meg avlive noen myter og rekapitulere noen sannheter om skatt, produktivitet og bærekraftig velferd.

La meg først avlive to myter:

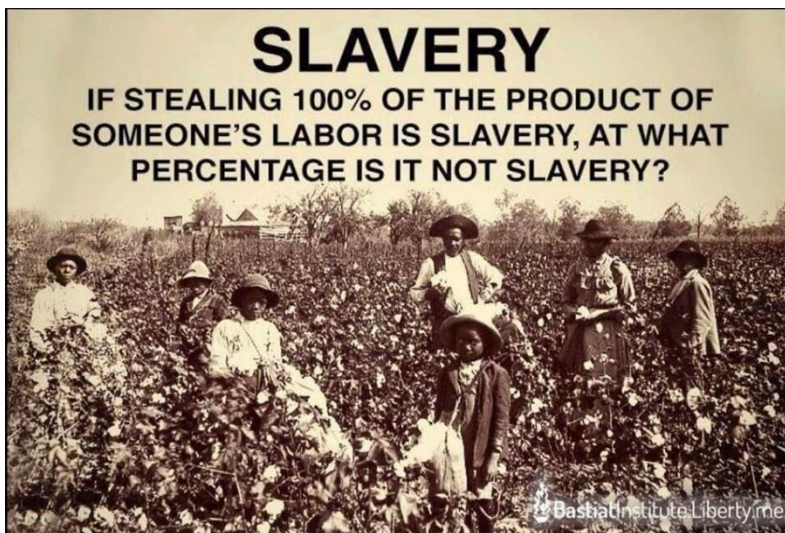
1. At skatt er rettferdig
2. At skatt bygger velferd

Begge mytene har sterk grobunn i befolkningen, men representerer ikke noe annet enn en livsløgn; et gedigent selvbedrag, fordi:

1. En «rettferdig skatt» forutsetter at alle menneskene i samfunnet har nøyaktig de samme interessene og verdinormer, hvilket er en umulighet.
2. Skatt er «velferdsstatens» verste fiende fordi den beviselig og uomtvistelig fører til negativ verdiskapning.

Når en krone inndras i skatt og brukes, først til å lønne politikerne og byråkratene, dernest til å subsidiere eller støtte en spesiell næring eller et spesielt formål, bestemt helt vilkårlig/tilfeldig av våre politikere, da reduseres automatisk investeringer i annen produktiv virksomhet, med en krone, dvs. den samme kronen som ellers ville bidratt til økt verdiskapning og mer velferd for oss alle. Du og jeg, dvs. samfunnet som helhet, er taperen.

Et tankekors: I dagens samfunn aksepteres at vi ikke har flere rettigheter enn de staten gir oss. Analyserer vi enhver form for *statlig innblanding* i våre liv ser vi at denne innblanding muliggjøres gjennom statens inntekter, dvs. skatter. En statsmakts innflytelse over befolkningen er således proporsjonal med statens inntekter. Det er umulig å beskytte enkeltmenneskets frihet uten å begrense statens muligheter til å skattlegge.

Gjensidige fordelaktige transaksjoner

Statens innkreving av skatter og avgifter representerer det motsatte av gjensidige fordelaktige transaksjoner (mellom menneskene og institusjonene i samfunnet). Tyven, representert ved staten, gir offeret et valg om å betale skatt omgående eller vente til tyven påfører offeret skade i form av trussel og gjennomføring av straffeskatt og fengsel. I denne transaksjonen er det ingen gjensidig fordel. Tyven mottar i stedet en fordel på bekostning av offeret. Tyven «tjener» det samme som offeret «taper». Og kanskje det aller viktigste; I stedet for å bidra til å øke mengden av produksjonen i samfunnet, reduserer eller ødelegger tyven denne produksjonen. Gjensidige fordelaktige transaksjoner oppfordrer og oppmuntrer til økt produksjon og tilbud, mens tyveri frarøver og demotiverer økt produksjon og dermed krympes markedet. På denne måten avleder all statlig aktivitet inntekter, ressurser og aktiva bort fra markedet, der igjennom ødelegges og forminskes «den generelle velferden».

Det må være klart av tyven, i dette tilfellet staten, ikke produserer noen varer og tjenester overhodet, bort sett fra sin egen inntekt som oppnås på bekostning av andre, dvs. skattebetalerne. Mange vil hevde at dette er feil, og at staten tilbyr en rekke varer og tjenester. Det er illusorisk påstand. Inntekter og aktiva blir først, og under tvang, overført fra den produktive sektor til staten, dernest bruker staten nøyaktig de samme pengene til først å «lønne seg selv», dernest til å kjøpe varer og tjenester fra den samme produktive sektor som staten stjal pengene fra i første instans. Negativ verdiskapning og en fattigere velferdsstat er resultatet.

Byråkratens skatteinnbetaling er en fiksjon

Slik brytes eiendomsretten både i menneskerettslig og kontraktsrettslig forstand ensidig av et allmektig statsapparat. Lønninger til byråkratiet er i en slik sammenheng ikke noe annet enn en ekstra og unødvendig kostnad for felleskapet fordi lønnen og skatten som betales av disse, allerede er tatt fra skattemidler inndrevet under plikt til statskassen. Byråkraten som for eksempel mottar 500.000 i årslønn, og betaler 200.000 i skatt til staten, betaler i realiteten ikke skatt i det hele tatt. Byråkratens skatteinnbetaling er en fiksjon, i realiteten er han eller hun en netto skatteforbruker av 300.000 kroner. Det er således en illusorisk skatt. Enda verre er det med skatt på arv (noe som forøvrig ikke lenger er en realitet i Norge etter 1.1.2014 selv om dette pågikk i en lang periode), formuesskatt og skatt på pensjon fordi disse midlene beskattes gjentatte ganger, eller sagt med andre ord, hvor skattebetalerne, dvs. deg og meg, utnyttes på nytt og på nytt av en umettelig stat. Det er fristende å kalle det «kriminalitet satt i system».

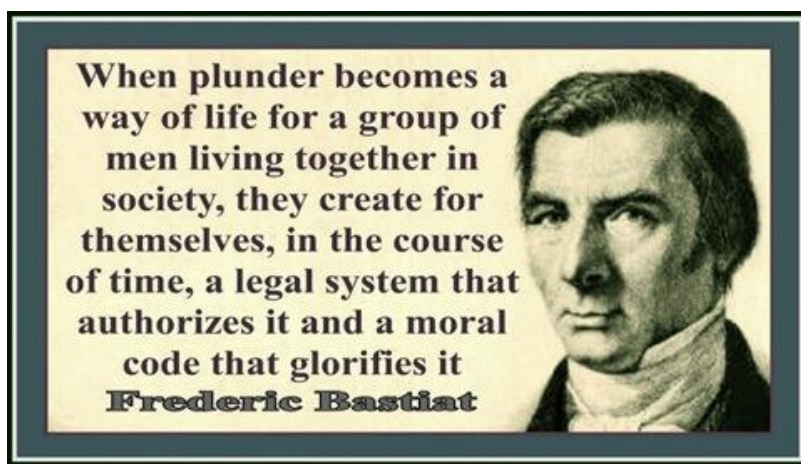
Hvem har best nytte av skatten?

Det er viktig å huske på hvem som har fordeler av skatter? Først og fremst er det de som 100 prosent av tiden lever av skatteinnkreving; byråkratene og politikerne, dvs. statsapparatet. Denne gruppen betaler ikke skatt overhodet, fordi skatten de avkreves, kommer fra skatt som allerede er innkrevet under tvang fra andre. Skatten de betaler er m.a.o. en «bokføringsfiksjon». Er det noen grunn til å tro at disse menneskene er interessert i en grunnleggende diskusjon om hvordan skatten påvirker den skapende produktive kapitalen, som kun er egnet til å påvirke deres egen maktposisjon og stilling i negativ forstand?

Andre som drar fordel av skatter, er alle de som på den ene eller andre måten er netto skattemottakere; alle de som på den ene eller andre måten har sugerøret inn i statskassen, med byråkratenes og politikernes medvirkning og velsignelse. Det dreier seg om statlig sanksjonert plyndring.

Det kanskje viktigste å forstå med skatter, er hvordan og hvorfor den er så utbredt og nærmest umulig å gjøre noe med; inntil regnestykket ikke lenger går i hop; slik vi ser i store deler av den vestlige verden i dag. Svaret er dette:

Påstand: Når en stat over tid har lyktes med å samle en stor nok gruppe mennesker (byråkrater, politikere og netto skattemottakere), til ukritisk støtte av (velferds)statens formål, da kan staten trygt gå ut ifra at ignoranse og apati fra resten av befolkningen sørger for tilstrekkelig passiv støtte for å kunne redusere en eventuell aktiv motstand mot denne styreformens til et minimum. Apatien er selvfølgelig godt hjulpet av at staten har et inndrivingsapparat, som med nådeløs presisjon og med «loven i hånd» opptrer med **både utøvende og dømmende myndighet**, ved å forfølge og fengsle de som ennå ikke er apatiske til plyndringen.

Infantilitsargumentet

Det mest usaklige argument for skatteplikten, er antakelig at fordi vi har opphold i landet, så har vi også godtatt å betale skatt til «felleskapet» eller «spleiselaget». Vi er født her. Vi har ikke flyttet til et annet land, og vi har derfor gitt vår stilltiende aksept om å betale skatt. Det er m.a.o. en medfødt aksept. Filosofen David Hume sammenlignet dette med en person som blir tatt om bord i et skip mot sin vilje, og får beskjed om at han kan velge mellom å adlyde kapteinen eller hoppe over bord.

Skattens onde

Det grunnleggende ondet med skatter er at de bryter alle forutsetninger for å beskytte individets ukrenkelige rettigheter, dvs. menneskerettigheter. Skatt er ikke noe annet enn legalisert plyndring hvor den ene parten, staten, har en større rett til din eiendom inklusive avkastningen av ditt arbeid enn det du selv har.

Hvorfor finner vi oss i det? Det er fordi staten har brukt lang tid på å overbevise oss om at å

frata oss våre naturlige, medfødte rettigheter, som igjen springer ut av vår menneskelighet som frie, tenkende individer, er til det beste for oss. Slik USA's høyesterettsdommer Andrew P. Napolitano korrekt oppsummerer dette:

«When our car is stolen by one person, we feel a sense of moral outrage because we know what happened to us was wrong. However, when we are taught that it is acceptable if the theft of our car is committed by a democratic majority, it institutionalizes a mode of thought that the individual is a servant of the state, clamoring for some small share of its limited resources. In short, as the government sees us, we exist to support it, not ourselves. How better to define slavery».

Avslutningsvis

Mye bortkastet tid vil bli brukt på å diskutere Scheel utvalgets skatterreform, som vil bli avløst av en ny reform om noen år. Keiserens nye klær. Det grunnleggende problemet; en allmektig stat og et voldsomt byråkrati vil forbli tabubelagt. Slik vil politikerne og byråkratiet fortsette å drive ap med egen befolkning, inntil systemet selvdestruerer, slik det til slutt er dømt til å gjøre.

heo